

Pagaidu versija

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2021. gada 25. martā (*)

Līgums sniegt prejudiciālu nolikumu – Direktīva 2006/112/EK – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – Atbrīvojumi – 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts – Apdrošināšanas darījumi un ar tiem saistīti pakalpojumi, ko veic apdrošināšanas mērķeri un apdrošināšanas aģenti – Apdrošinātāja sniegts pakalpojums, ko veido dažādi pakalpojumi – Vienota pakalpojuma kvalifikācija

Lietā C-907/19

par līgumu sniegt prejudiciālu nolikumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa, Vācija) iesniedza ar 2019. gada 5. septembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēta 2019. gada 11. decembrī, tiesvedībā

Q&GmbH

pret

Finanzamt Z,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents), tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*], M. Safjans [*M. Safjan*] un N. Jāskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ģemot vērā rakstveida procesu,

ģemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Q&GmbH vārdā – T. Kūffner un M. Rust, *Rechtsanwälte*
- Vācijas valdības vārdā – J. Möller un S. Eisenberg, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – A. Armenia un L. Mantl, pārstāvji,

ģemot vērā pāc ģenerālvokāta uzklauzāšanas pieģemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Līgums sniegt prejudiciālu nolikumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopģjo pievienotās vērtģbas nodokģa sistģmu (OV

2006, L 347, 1. lpp.) 135. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

2 Šis līgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Q GmbH* un *Finanzamt Z* (*Z* nodokļu pārzvalde, *Vācijas*) par pievienotās vērtības nodokli (PVN), kas ir jāmaksā par *Q* sniegtajiem pakalpojumiem apdrošinātājam, kuri ietver licences izsniegšanu apdrošināšanas produkta izmantošanai, šā produkta izvietošanu apdrošinātāja vārdā un noslēgto apdrošināšanas līgumu izpildi.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Atbilstoši Direktīvas 2006/112 1. panta 2. punkta otrajai daļai:

“Par katru darījumu PVN, ko aprēķina no preču vai pakalpojumu cenām pēc attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem piemērojamās likmes, uzliek pēc tam, kad atskaitīts dažādam izmaksu sastāvdaļām tieši piemērotais PVN.”

4 Šīs direktīvas IX sadaļas 3. nodaļas “Atbrīvojumi citām darbībām” 135. panta 1. punktā ir noteikts:

“Daļēbvalstis atbrīvo no nodokļa šādas darbības:

a) apdrošināšanas un pārapdrošināšanas darījumus, tostarp ar tiem saistītus pakalpojumus, ko veic apdrošināšanas mērķi un apdrošināšanas aģenti;

[..].”

Vācijas tiesības

5 Saskaņā ar 2005. gada 21. februāra *Umsatzsteuergesetz* (Likums par apgrozījuma nodokli; turpmāk tekstā – “*UStG*”) (*BGBI.* 2005 I, 386. lpp.) 4. panta 11. punktu no nodokļa atbrīvo krājaizdevu sabiedrību pārstāvju, apdrošināšanas aģentu vai apdrošināšanas mērķu darbības.

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

6 *Q* izstrādā, tirgo un izvieto apdrošināšanas produktus. Savas darbības ietvaros šā sabiedrība noslēdza līgumu ar apdrošinātāju, proti, *F Versicherungs AG* (turpmāk tekstā – “*F*”).

7 Saskaņā ar šo līgumu *Q* bija jāsniedz trīs veidu pakalpojumi. Pirmkārt, tā *F* rīcībā nodeva apdrošināšanas produktu, kas ir paredzēts pašu risku segšanai, izmantojot neekskluzīvu izmantošanas licenci. Otrkārt, *Q* šā apdrošinātāja vārdā noslēdza apdrošināšanas līgumus, vajadzības gadījumā pielāgojot polises un novērtējot riskus. Šie līgumi tika noslēgti starp apdrošinātāju un apdrošinājuma ņēmējiem. Treškārt un visbeidzot, *Q* tostarp nodrošināja šo līgumu pārzvaldību un atlīdzības prasību administrāšanu.

8 Par šiem pakalpojumiem *F* maksāja atlīdzību *Q*, kas izpaudās kā komisijas nauda par starpniecību.

9 2012. gada 27. augustā *Q* iesniedza Vācijas nodokļu iestādēm savu apgrozījuma nodokļa deklarāciju par 2011. finanšu gadu. Šajā deklarācijā tā lūdza atbrīvojumu no PVN visiem tās pakalpojumiem saskaņā ar *UStG* 4. panta 11. punktu.

10 2014. gada 4. novembra paziņojums par nodokli Z nodokļu pārralde neapmierināja Q līgumu. Tā konstatēja, ka pastāv vairāki atsevišķi pakalpojumi, no kuriem tikai apdrošināšanas starpniecības darbs ir atbrīvota no nodokļa saskaņā ar UStG 4. panta 11. punktu.

11 Q cēla prasību par šo paziņojumu par nodokli nodokļu jomā kompetentajā pirmās instances tiesā un pēc tam apstrīdēja tās pieņemto nolikumu *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa, Vācijas). Šā pārdziņā minētā tiesa uzskata, ka, piemērojot Tiesas judikatūru – it īpaši 2018. gada 18. janvāra spriedumu *Stadion Amsterdam* (C-463/16, EU:C:2018:22) – noteiktos kritērijus, attiecīgā pakalpojumi principā ir jākvalificē kā vienots pakalpojums.

12 Vienota pakalpojuma nodokļu režīms tiek noteikts, ņemot vērā tā galveno elementu, proti, šajā gadījumā – pēc iesniedzējtiesas domā –, licences izsniegšanu apdrošināšanas produkta izmantošanai. Citi elementi, piemēram, apdrošināšanas starpniecība un pakalpojumi apdrošināšanas līgumu izpildei, tostarp atlīdzības prasību administrēšana, esot tikai papildpakalpojumi. Proti, Q veiktās apdrošināšanas starpniecības darbs esot saistīts ar tās apdrošināšanas produkta piegādi apdrošinātājam. Tieši tā vārdā šā sabiedrība esot noslūgusi līgumus par šo produktu ar apdrošinājuma pārzinātājiem. Turklāt Q atlīdzība esot bijusi jāmaksā arī tad, ja citi aģenti turpināja līgumu slēgšanu par tās apdrošināšanas produktu apdrošinātāja vārdā.

13 Turklāt, kā izrietot no Tiesas judikatūras, Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzētais atbrīvojums neesot piemērojams darbbai, kas izpaužas kā licenču izsniegšana apdrošināšanas produkta izmantošanai.

14 Proti, gadījumā, kad apdrošinātājs uztic apdrošināšanas produktu piegādes pakalpojumus trešām personām, šie pakalpojumi neietilpstot atbrīvojuma piemērošanas jomā, kas izriet no 2005. gada 3. marta sprieduma *Arthur Andersen* (C-472/03, EU:C:2005:135). Turklāt, ņemot vērā 2016. gada 17. marta spriedumu *Aspiro* (C-40/15, EU:C:2016:172), apdrošināšanas atlīdzības administrēšanu, ko veic uzņēmuma pārzinātāja vārdā, nevar kvalificēt kā apdrošināšanas aģenta sniegtu pakalpojumu, jo neesot saiknes ar apdrošināšanas aģenta darbības būtiskajiem aspektiem, proti, klientu meklēšanu un to sakaru nodibināšanu ar apdrošinātāju.

15 *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa) ieskatā, nav izslēgts, ka 2016. gada 17. marta spriedums *Aspiro* (C-40/15, EU:C:2016:172) var tikt interpretēts citādi, proti, tādējādi, ka vienots pakalpojums ir jāatbrīvo arī tad, ja tikai papildpakalpojums atbilst Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktajam prasībām. Pamatlietā nav strīda par to, ka Q papildus veica apdrošināšanas starpniecības darbu, kas saskaņā ar šo tiesību normu kā tāda ir jāatbrīvo no nodokļa.

16 Līdz ar to, lai atrisinātu strīdu, kuru izskata iesniedzējtiesa, ir jānosaka precīzs 2016. gada 17. marta sprieduma *Aspiro* (C-40/15, EU:C:2016:172) tvērums, lai noteiktu, vai vienots Q sniegtais pakalpojums ir atbrīvojams no PVN.

17 Šajos apstākļos *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai ar apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas darbiem saistīts no nodokļa atbrīvots pakalpojums, ko sniedz apdrošināšanas mērķi un apdrošināšanas aģenti [Direktīvas 2006/112] 135. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē, ir tad, ja nodokļa maksātājs, kas apdrošināšanas sabiedrības uzdevumā veic starpniecību, šai apdrošināšanas sabiedrībai papildus arī piedāvā attiecīgā apdrošināšanas produktu?”

Par prejudiciālo jautājumu

18 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa b?t?b? jaut?, vai Direkt?vas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir j?interpret? t?d?j?di, ka taj? paredz?tais atbr?vojums no PVN ir piem?rojams nodok?a maks?t?ja sniegtajiem pakalpojumiem, kas ietver apdrošin?šanas produkta pieg?di apdrošin?šanas sabiedr?bai un papildus – š? produkta p?rdošanu š?s sabiedr?bas v?rd?, k? ar? nosl?gto apdrošin?šanas l?gumu administr?šanu, cikt?l šie pakalpojumi PVN m?r?iem ir j?kvalific? k? vienots pakalpojums.

19 No Tiesas judikat?ras izriet, ka tad, ja dar?jums sast?v no elementu un darb?bu kopuma, ir j??em v?r? visi apst?k?i, k?dos notiek attiec?gais dar?jums, lai noteiktu, vai PVN m?r?iem ar šo dar?jumu tiek sniegti divi vai vair?ki atseviš?i pakalpojumi vai vienots pakalpojums (spriedums, 2018. gada 18. janv?ris, *Stadion Amsterdam*, C?463/16, EU:C:2018:22, 21. punkts un taj? min?t? judikat?ra).

20 PVN vajadz?b?m ikviens dar?jums, k? tas izriet no Direkt?vas 2006/112 1. panta 2. punkta otr?s da?as, parasti ir j?uzskata par atseviš?u un neatkar?gu dar?jumu, savuk?rt dar?jums, kas no ekonomisk? viedok?a ir viens pakalpojums, nav m?ksl?gi j?sadala, lai neizkrop?otu PVN sist?mas darb?bu. Š? iemesla d?? vienots pakalpojums ir gad?jum?, ja divas vai vair?kas sast?vda?as vai darb?bas, ko nodok?u maks?t?js sniedz klientam, ir tik cieši saist?tas, ka t?s objekt?vi veido vienotu, ekonomiski nedal?mu dar?jumu, kura sadal?šana b?tu m?ksl?ga (spriedums, 2020. gada 2. j?lijs, *Blackrock Investment Management (UK)*, C?231/19, EU:C:2020:513, 23. punkts un taj? min?t? judikat?ra).

21 T? tas it ?paši ir tad, ja viena vai vair?kas sast?vda?as veido galveno pakalpojumu, savuk?rt p?r?j?s sast?vda?as ir uzskat?mas par vienu vai vair?kiem papildpakalpojumiem, uz kuriem attiecas t?ds pats nodok?u rež?ms k? uz galveno pakalpojumu. It ?paši, pakalpojums ir uzskat?ms par galven? pakalpojuma papildpakalpojumu tad, ja tas pats par sevi nav klienta m?r?is, bet veids, k? vis?rt?k sa?emt pakalpojumu sniedz?ja galveno pakalpojumu (spriedums, 2010. gada 2. decembris, *Everything Everywhere*, C?276/09, EU:C:2010:730, 24. un 25. punkts, k? ar? tajos min?t? judikat?ra).

22 Šaj? gad?jum? no l?guma sniegt prejudiciālu nol?mumu izriet, ka tieši attiec?g? apdrošin?šanas produkta izmantošanas licence ?auj apdrošin?t?jam pied?v?t šo produktu potenciāliem klientiem. Šaj? nol?k? tam ir at?auts izmantot Q sniegtos starpniec?bas pakalpojumus, bet tam nav pien?kuma to dar?t. T?d?j?di š?iet, ka š?s sabiedr?bas sniegtie starpniec?bas pakalpojumi nav nepieciešami min?t? apdrošin?šanas produkta izplat?šanai n?kotn? apdrošin?taj?m person?m, bet tie dr?z?k ir atseviš?a un neatkar?ga darb?ba, tom?r tas ir j?p?rbauda iesniedz?jtiesai.

23 Turkl?t l?gum? sniegt prejudiciālu nol?mumu ietvert? inform?cija ne?auj noteikt, vai Q nodrošin?tie starpniec?bas pakalpojumi atš?iras no tiem pašiem pakalpojumiem, ko sniedz citi a?enti. It ?paši – neskarot p?rbaudes, kas j?veic iesniedz?jtiesai –, neš?iet, ka Q veikt? starpniec?ba ?autu apdrošin?t?jam lab?k izmantot š?s sabiedr?bas izsniegto licenci vai ka tikai t? ar saviem starpniec?bas pakalpojumiem var?tu garant?t, ka šis apdrošin?t?js izmanto šo licenci ar vislab?kajiem nosac?jumiem.

24 Š?dos apst?k?os neš?iet, ka attiec?go apdrošin?šanas produktu izmantošanas licences izsniegšana apdrošin?t?jam, no vienas puses, un Q sniegtie starpniec?bas pakalpojumi, no otras puses, PVN m?r?iem b?tu j?kvalific? k? vienots pakalpojums.

25 Turkl?t, ?emot v?r? tos pašus apsv?rumus k? tie, kas izriet no š? sprieduma 22. un 23.

punkta, iesniedz?jtiesai ir j?p?rbauda, vai apdrošin?šanas l?gumu p?rvald?bas pakalpojumi, ko ar? sniedz Q, k? ar? attiec?g? apdrošin?šanas produkta izmantošanas licences izsniegšana ir vienots pakalpojums.

26 Tom?r Tiesai, kur? ir celta pras?ba saska?? ar LESD 267. pantu, nav j?kvalific? pamatlietas fakti, jo š?da kvalifik?cija ir vien?gi valsts tiesas kompetenc?. Tiesas uzdevums ir tikai sniegt p?d?jai min?tai Savien?bas ties?bu interpret?ciju, kas b?tu der?ga l?muma pie?emšanai liet?, kuru t? izskata (spriedums, 2020. gada 2. j?lijs, *Blackrock Investment Management (UK)*, C?231/19, EU:C:2020:513, 25. punkts un taj? min?t? judikat?ra).

27 L?dz ar to, t? k? nevar piln?b? izsl?gt, ka p?c š? sprieduma 22.–25. punkt? min?to p?rbaužu veikšanas iesniedz?jtiesa non?k pie secin?juma, ka daž?die Q sniegtie pakalpojumi veido vienotu pakalpojumu, ir j?p?rbauda, vai uz š?du pakalpojumu var attiekties Direkt?vas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkt? paredz?tais atbr?vojums no PVN.

28 Šaj? zi?? j?atg?dina – t? k? papildpakalpojumiem PVN jom? ir piem?rojams galvenais PVN rež?ms gad?jum?, ja uz šo galveno pakalpojumu attiecas Direkt?vas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts, dar?jums ir piln?b? j?atbr?vo no PVN, piem?rojot šo ties?bu normu (šaj? noz?m? skat. spriedumu, 2016. gada 8. decembris, *Stock '94*, C?208/15, EU:C:2016:936, 25. punkts).

29 Šaj? gad?jum? iesniedz?jtiesa uzskata, ka licen?u izsniegšana apdrošin?šanas produkta izmantošanai ir Q sniegts galvenais pakalpojums. L?dz ar to ir j?p?rbauda, vai šis pakalpojums atbilst Direkt?vas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkt? paredz?tajiem atbr?vojuma no PVN krit?rijiem.

30 Šaj? zi?? j?atg?dina, ka j?dzieni, kas izmantoti, lai apz?m?tu š?s direkt?vas 135. panta 1. punkt? paredz?tos atbr?vojumus, ir interpret?jami šauri, ?emot v?r?, ka tie ir atk?pes no visp?r?j? principa, saska?? ar kuru PVN tiek iekas?ts par katru pakalpojumu, kuru par atl?dz?bu sniedzis nodok?u maks?t?js, kas r?kojies k? t?ds (spriedums, 2020. gada 8. oktobris, *United Biscuits (Pensions Trustees)* un *United Biscuits Pension Investments*, C?235/19, EU:C:2020:801, 29. punkts).

31 Saska?? ar Direkt?vas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunktu dal?bvalstis atbr?vo no nodok?a, pirmk?rt, “apdrošin?šanas un p?rapdrošin?šanas dar?jumus” un, otrk?rt, “ar tiem saist?tus pakalpojumus, ko veic apdrošin?šanas m?kleri un apdrošin?šanas a?enti”.

32 Run?jot, pirmk?rt, par apdrošin?šanas dar?jumiem, visp?rpie?emtaj? noz?m? tos raksturo apdrošin?t?ja pien?kums, iepriekš iekas?jot pr?miju, sniegt apdrošin?tai personai, ja iest?jas apdrošin?šanas gad?jums, pakalpojumus, par kuriem ir pan?kta vienošan?s, parakstot l?gumu. To priekšnoteikums b?t?b? ir l?gumattiec?bas starp apdrošin?šanas pakalpojuma sniedz?ju un personu, kuras riskus sedz apdrošin?šana, t.i., apdrošin?to (spriedums, 2016. gada 17. marts, *Aspiro*, C?40/15, EU:C:2016:172, 22. un 23. punkts).

33 T?d?j?di j?konstat?, ka Q sniegto pakalpojumu, kas izpaužas k? licences izsniegšana apdrošin?šanas produkta izmantošanai, nevar kvalific?t k? apdrošin?šanas dar?jumu, jo izsniedz?js ir l?gumiski saist?ts tikai ar apdrošin?t?ju, kurš saska?? ar licences l?gumu izmanto attiec?go produktu. Iesniedz?jtiesa uzskata, ka Q neuz?emas ar? uz š? produkta pamata apdrošin?to risku segšanu.

34 Otrk?rt, k? izriet no paša Direkt?vas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkta formul?juma, “ar [apdrošin?šanas dar?jumiem] saist?tu pakalpojumu sniegšanas, ko veic apdrošin?šanas m?kleri un apdrošin?šanas a?enti”, atbr?vojums ir atkar?gs no diviem

kumulatīviem nosacījumiem. Šiem pakalpojumiem ir jābūt "saistītiem" ar apdrošināšanas darījumiem un tos ir "[j]veic apdrošināšanas mērķiem un apdrošināšanas aģentiem".

35 Attiecībā uz pirmo nosacījumu Tiesa ir nospriedusi, ka jēdziens "saistīti" ir pietiekami plašs, lai varētu ietvert dažādu pakalpojumu, kuriem ir saikne ar apdrošināšanas darījumu veikšanu, tostarp ar atlīdzības prasību administrāšanu, kas ir viena no šo darījumu pamatsastāvdaļām (spriedums, 2016. gada 17. marts, *Aspiro*, C-40/15, EU:C:2016:172, 33. punkts). Līdz ar to nav izslēgts, ka licences izsniegšana, kas ļauj apdrošinātājam izmantot trešo personu paredzētu apdrošināšanas produktu un uz šo pamata slēgt apdrošināšanas līgumus, var būt ar apdrošināšanas darījumu saistīts pakalpojums.

36 Attiecībā uz otro no minētajiem nosacījumiem, lai noteiktu, vai pakalpojums, attiecībā uz kuriem tiek pieprasīts atbrīvojums saskaņā ar Direktivas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunktu, sniedz apdrošināšanas mērķis vai apdrošināšanas aģents, nav jābalstās uz pakalpojuma sniedzēja formālo statusu, bet ir jāpārbauda pats šo pakalpojumu saturs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 17. marts, *Aspiro*, C-40/15, EU:C:2016:172, 35. un 36. punkts).

37 Veicot šo pārbaudi, ir jāpārliedz, vai ir izpildīti abi kritēriji. Pirmkārt, pakalpojumu sniedzējam ir jābūt saiknei ar apdrošinātāju un apdrošināto personu, jo šīs attiecības var būt netiešas tikai tad, ja pakalpojumu sniedzējs ir mērķa vai aģenta apakšuzņēmējs. Otrkārt, tā darbībā ir jāietver tādā apdrošināšanas aģenta darbības būtiski aspekti kā potenciālo apdrošināšanas uzņēmēju meklēšana un to attiecību nodibināšana ar apdrošinātāju, lai noslēgtu apdrošināšanas līgumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 17. marts, *Aspiro*, C-40/15, EU:C:2016:172, 37. un 39. punkts).

38 Attiecībā uz to, ka Q izsniedz licences apdrošināšanas produkta izmantošanai, ir jākonstatē, ka – neskarot pārbaudes, kas jāveic iesniedzējtiesai, – nav izpildīts neviens no šiem kritērijiem.

39 Tā kā ir jāpārbauda šis konkrētais pakalpojuma saturs, lai noteiktu, vai uz to attiecas Direktivas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts, tam, ka Q sniedz arī starpniecības pakalpojumus, nav nozīmes.

40 Kā norādīts šajā sprieduma 22. punktā, no līguma sniegt prejudiciālu nolikumu izriet, ka attiecīgā apdrošināšanas produkta izmantošanas licence ļauj apdrošinātājam piedāvāt šo produktu potenciālajiem klientiem apdrošināšanas līgumu noslēgšanai. Turpretī nešaubas, ka šādas licences izsniegšanas stadijā būtu nepieciešama nekotnīša iespējamo klientu dalība. Tikai tad, ja apdrošinātājs nolemj izmantot starpniecības pakalpojumus un šajā saistībā izvēlas Q piedāvātos pakalpojumus, tas var sazināties ar apdrošinātāja personām.

41 Šo pašu iemeslu dēļ licences izsniegšana apdrošināšanas produkta izmantošanai nav darbība, kas ietver apdrošināšanas aģenta darbības būtiskus aspektus. Pieņemot, ka attiecīgais produkts ir speciāli paredzēts ierobežotām personu lokam atkarībā no to pašajām vajadzībām, apdrošinātājam tomēr ir jāveic pasākumi, kas vajadzīgi, lai tās uzrunātu nolūkā noslēgt līgumus par šo produktu, it pašā izmantojot apdrošināšanas aģentu.

42 No tā izriet, ka Q veikto darbību, kas izpaužas kā licences izsniegšana apdrošināšanas produkta izmantošanai, nevar kvalificēt kā pakalpojumu, ko sniedz apdrošināšanas mērķi un apdrošināšanas aģenti Direktivas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

43 Tādējādi, ja Q sniegtie pakalpojumi veidotu vienotu pakalpojumu, to nevarētu atbrīvot no PVN, piemērojot šo tiesību normu, jo galvenais pakalpojums neietilpst tās piemērošanas jomā.

44 Ēmot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, Direktīvas 2006/112 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētais atbrīvojums no PVN nav piemērojams nodokļa maksātāja sniegtiem pakalpojumiem, kuri ietver apdrošināšanas produkta piegādi apdrošināšanas sabiedrībai un papildus – šā produkta pārdošanu šīs sabiedrības vārdā, kā arī noslēgto apdrošināšanas līgumu administrāšanu, ciktāl šie pakalpojumi PVN mērķiem ir jākvalificē kā vienots pakalpojums.

Par tiesāšanas izdevumiem

45 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šīs tiesvedības ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanas izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmkārt) nospriež:

Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopājo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētais atbrīvojums no pievienotās vērtības nodokļa (PVN) nav piemērojams nodokļa maksātāja sniegtiem pakalpojumiem, kuri ietver apdrošināšanas produkta piegādi apdrošināšanas sabiedrībai un papildus – šā produkta pārdošanu šīs sabiedrības vārdā, kā arī noslēgto apdrošināšanas līgumu administrāšanu, ciktāl šie pakalpojumi PVN mērķiem ir jākvalificē kā vienots pakalpojums.

[Paraksti]

* Tiesvedības valoda – vācu.